

Manolo García i la felicitat

El barceloní va actuar dissabte a Porta Ferrada

Manolo García va fer vibrar el públic de Porta Ferrada
· Xavier Casals

Manolo García va baixar a ballar la conga entre el públic de Porta Ferrada durant un intens concert de dues hores amb totes les entrades venudes. Ni l'allau de fans armats amb mòbils ni l'assetjament dels qui volien tocar-lo va importunar el cantant barceloní, que va oferir les peces més emblemàtiques del seu repertori en solitari i també d'El Último de la Fila.

NACHO GARCÍA | SANT FELIU DE GUÍXOLS

Manolo García té el mèrit d'omplir llargs espectacles sense haver de recórrer a material del seu antic grup, El Último de la Fila, i també d'haver sabut convèncer el públic amb els seus discos en solitari, l'últim dels quals, Todo es ahora (2014), va centrar la primera part del concert de més de dues hores que va oferir dissabte al festival Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols.

Davant la perspectiva d'entrades esgotades i una previsible allau de públic entregat a la veu carismàtica de García, Porta Ferrada va alliberar la platea de seients per deixar-hi saltar i ballar el respectable, fet que va permetre al cantant baixar a ballar-hi una conga i pujar a la llotja per cantar-hi la mítica Prefiero el trapecio. Ni l'allau de fans armats de mòbils ni l'assetjament dels qui pretenien contagiar-se d'un xic de màgia fregant-lo amb els dits van importunar-lo.

Un cop de tornada a l'escenari, el cantant, barrejant català i castellà en un homenatge a la seva pròpia biografia, va admetre que la música en directe el continua fent feliç i que, entre tantes "eleccions, corrupcions" i altres misèries, la seva feina i la dels seus músics és aquesta: crear felicitat. Les cares dels assistents il·lustraven l'intent com a reeixit. Quan a la segona meitat de l'espectacle va començar a encadenar clàssics com Carbón y ramas secas, Rosa Amarilla Pájaros de Barro, la nit es va aixecar sense treva fins als bisos.

Només llavors van deixar-se caure, per fi, alguns dels temes que va crear amb Quimi Portet. Llanto de pasión, la meravellosa Insurrección i Como un burro amarrado a la puerta del baile van enlairar milers de veus a una nit que va culminar en un gran gest de generositat del cantant: una de les seves coristes va obrir el darrer tema, San Fernando, que va posar el final a més de dues hores d'actuació. I sí, també de felicitat.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/07/25/manolo-garcia-felicitat/795744.html?utm_source=rss